

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 246/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošikovej a sudcu Jána Lubyho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľ a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 18491/2013, Rvp 18493/2013, Rvp 18494/2013, Rvp 18507/2013, Rvp 18508/2013, Rvp 19981/2013, Rvp 19982/2013, Rvp 19983/2013, Rvp 23584/2013, Rvp 23585/2013, Rvp 23586/2013, Rvp 23587/2013, Rvp 23588/2013, Rvp 23589/2013, Rvp 23590/2013, Rvp 23591/2013, Rvp 23592/2013, Rvp 23593/2013, Rvp 23594/2013, Rvp 23595/2013, Rvp 23596/2013, Rvp 23597/2013, Rvp 23598/2013, Rvp 23599/2013, Rvp 23600/2013, Rvp 23601/2013, Rvp 23602/2013, Rvp 23603/2013, Rvp 23604/2013, Rvp 23605/2013, Rvp 23606/2013, Rvp 23607/2013, Rvp 23608/2013 a Rvp 23609/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Žiline spisových značiek: 5 NcC 371/2013 z 30. apríla 2013, 5 NcC 80/2012 z 28. februára 2013, 8 NcC 368/2013 z 25. apríla 2013, 9 NcC 159/2013 z 12. februára 2013, 5 NcC 56/2013 z 28. februára 2013, 6 NcC 50/2013 z 31. januára 2013, 6 NcC 422/2013 z 30. apríla 2013, 6 NcC 354/2013 z 28. marca 2013, 7 NcC 144/2013 z 12. februára 2013, 5 NcC 189/2013 zo 7. marca 2013, 6 NcC 477/2013 z 18. septembra 2013, 6 NcC 480/2013 z 23. septembra 2013, 7 NcC 366/2013 z 9. októbra 2013,

6 NcC 478/2013 z 23. septembra 2013, 6 NcC 481/2013 z 23. septembra 2013, 8 NcC 288/2013 z 8. marca 2013, 5 NcC 278/2013 z 28. februára 2013, 8 NcC 287/2013 z 8. marca 2013, 5 NcC 297/2013 z 3. apríla 2013, 7 NcC 267/2013 z 18. marca 2013, 7 NcC 269/2013 z 18. marca 2013, 7 NcC 265/2013 z 19. marca 2013, 7 NcC 259/2013 z 19. marca 2013, 10 NcC 12/2013 zo 16. januára 2013, 5 NcC 322/2013 zo 4. apríla 2013, 8 NcC 420/2013 z 30. júla 2013, 6 NcC 476/2013 zo 14. augusta 2013, 8 NcC 419/2013 z 27. augusta 2013, 9 NcC 273/2013 zo 7. marca 2013, 9 NcC 428/2013 z 19. septembra 2013, 5 NcC 434/2013 z 30. septembra 2013, 9 NcC 282/2013 z 28. februára 2013 a 9 NcC 427/2013 z 19. septembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 18491/2013, Rvp 18493/2013, Rvp 18494/2013, Rvp 18507/2013, Rvp 18508/2013, Rvp 19981/2013, Rvp 19982/2013, Rvp 19983/2013, Rvp 23584/2013, Rvp 23585/2013, Rvp 23586/2013, Rvp 23587/2013, Rvp 23588/2013, Rvp 23589/2013, Rvp 23590/2013, Rvp 23591/2013, Rvp 23592/2013, Rvp 23593/2013, Rvp 23594/2013, Rvp 23595/2013, Rvp 23596/2013, Rvp 23597/2013, Rvp 23598/2013, Rvp 23599/2013, Rvp 23600/2013, Rvp 23601/2013, Rvp 23602/2013, Rvp 23603/2013, Rvp 23604/2013, Rvp 23605/2013, Rvp 23606/2013, Rvp 23607/2013, Rvp 23608/2013 a Rvp 23609/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 18491/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 25. júna 2013, 1. augusta 2013 a 19. decembra 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) spisových značiek: 5 NcC 371/2013 z 30. apríla 2013, 5 NcC 80/2012 z 28. februára 2013, 8 NcC 368/2013 z 25. apríla 2013, 9 NcC 159/2013 z 12. februára 2013, 5 NcC 56/2013 z 28. februára 2013, 6 NcC 50/2013 z 31. januára 2013, 6 NcC 422/2013 z 30. apríla 2013, 6 NcC 354/2013 z 28. marca 2013, 7 NcC 144/2013 z 12. februára 2013, 5 NcC 189/2013 zo 7. marca 2013, 6 NcC 477/2013 z 18. septembra 2013, 6 NcC 480/2013 z 23. septembra 2013, 7 NcC 366/2013 z 9. októbra 2013, 6 NcC 478/2013 z 23. septembra 2013, 6 NcC 481/2013 z 23. septembra 2013, 8 NcC 288/2013 z 8. marca 2013, 5 NcC 278/2013 z 28. februára 2013, 8 NcC 287/2013 z 8. marca 2013, 5 NcC 297/2013 z 3. apríla 2013, 7 NcC 267/2013 z 18. marca 2013, 7 NcC 269/2013 z 18. marca 2013, 7 NcC 265/2013 z 19. marca 2013, 7 NcC 259/2013 z 19. marca 2013, 10 NcC 12/2013 zo 16. januára 2013, 5 NcC 322/2013 zo 4. apríla 2013, 8 NcC 420/2013 z 30. júla 2013, 6 NcC 476/2013 zo 14. augusta 2013, 8 NcC 419/2013 z 27. augusta 2013, 9 NcC 273/2013 zo 7. marca 2013, 9 NcC 428/2013 z 19. septembra 2013, 5 NcC 434/2013 z 30. septembra 2013, 9 NcC 282/2013 z 28. februára 2013 a 9 NcC 427/2013 z 19. septembra 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

Pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľka doručila ústavnému súdu vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 5 NcC 371/2012 týkajúcej sa konania vedeného Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 2 C 96/2012 totožné sťažnosti vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 18491/2013 a sp. zn. Rvp 18493/2013.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, Okresnému súdu Žilina, Okresnému súdu Ružomberok, Okresnému súdu Dolný Kubín a Okresnému súdu Čadca (ďalej spolu aj „okresné súdy“) žaloby o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorými sa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, domáha svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „žaloby o náhradu škody“).

Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť „kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv“, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v exekučných konaniach vedených okresnými súdmi, ktorých účastníkom bola sťažovateľka (ako oprávnená, pozn.). Konania, predmetom ktorých sú nároky sťažovateľky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti Slovenskej republike sú Okresným súdom Liptovský Mikuláš vedené pod spisovými značkami: 8 C 247/2012, 8 C 250/2012 a 10 C 208/2012, Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 4 C 101/2012, Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 7 C 285/2012, Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 2 C 96/2012 a sp. zn. 9 C 105/2012 a Okresným súdom Čadca pod spisovými značkami: 16 C 188/2012, 6 C 144/2012, 6 C 74/2012, 6 C 81/2012, 8 C 208/2012, 8 C 176/2012, 8 C 182/2012, 8 C 206/2012, 5 C 188/2012, 8 C 176/2012, 5 C 173/2012, 5 C 220/2012, 5 C 214/2012, 5 C 224/2012, 5 C 233/2012, 5 C 187/2012, 4 C 236/2012, 6 C 132/2012, 5 C 228/2012, 4 C 214/2012, 6 C 100/2012, 8 C 245/2012, 8 C 245/2012, 8 C 235/2012, 8 C 229/2012 a 8 C 229/2012 (ďalej spolu len „označené konania okresných súdov“).

Sťažovateľka v sťažnostiach poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že práve nesprávny úradný postup okresných súdov poznačený zbytočnými prietáhmi mal byť dôvodom podania jej žalôb o náhradu škody okresným súdom, ktoré sú zároveň podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) súdmi príslušnými na prerokovanie a rozhodnutie týchto vecí.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala už v úvode podaných žalôb „požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu... sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námiетка zaujatosti z objektívneho pohľadu)“.

V rámci odôvodnenia svojho uplatneného nároku sťažovateľka okrem iného poukazuje na skutočnosť, že okresné sudy, ktoré mali zapríčiniť jej nesprávnym

úradným postupom vznik škody na jej strane, nemôžu byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady *nemo debet esse iudex in propria causa*, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol tak, že nevytlúčil všetkých sudcov okresných súdov z prerokovania a rozhodovania v označených konaniach okresných súdov.

Napadnuté uznesenia krajského súdu sú podľa sťažovateľky nesprávne, spôsobujúce zásah do jej práv, konkrétne:

«- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd..., t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom.»

Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie poukazuje aj na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu (napr. II. ÚS 283/09, III. ÚS 116/06, II. ÚS 336/09, III. ÚS 47/05, III. ÚS 71/97, I. ÚS 46/05, IV. ÚS 345/09), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (rozsudok ESLP Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. 2. 1997, odsek 73; rozsudok ESLP Kyprianou v. Cyprus z 15. 12. 2005).

Sťažovateľka tvrdí, že objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním sudcov okresných súdov majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami tých istých okresných súdov, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov okresných súdov, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť z pohľadu účastníkov ako nezávislí.

V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd vo svojich napadnutých uzneseniach.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že napadnutými uzneseniami krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň napadnuté uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) *„vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti“* napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II.1 K bodu 1 výroku tohto uznesenia

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah prerokúvaných sťažností, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K bodu 2 výroku tohto uznesenia

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide

vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými krajský súd *inter alia* rozhodol o (ne)vylúčení konkrétnych sudcov okresných súdov z prerokúvania a rozhodovania v označených konaniach okresných súdov.

II.2.1 K uzneseniam krajského súdu sp. zn. 6 NcC 50/2013 z 31. januára 2013 (Rvp 19981/2013), sp. zn. 5 NcC 56/2013 z 28. februára 2013 (Rvp 19982/2013), sp. zn. 6 NcC 422/2013 z 30. apríla 2013 (Rvp 19983/2013) a sp. zn. 6 NcC 354/2013 (Rvp 23584/2013) z 28. marca 2013

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

Ústavný súd zistil, že už:

- uznesením sp. zn. IV. ÚS 783/2013 z 18. decembra 2013 rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky vo vzťahu ku konaniu o námietke zaujatosti vedenému krajským súdom pod sp. zn. 6 NcC 354/2013 (Rvp 23584/2013),

- uznesením sp. zn. IV. ÚS 785/2013 z 18. decembra 2013 rozhodol o odmietnutí sťažností sťažovateľky vo vzťahu ku konaniam o námietkach zaujatosti vedených krajským súdom pod sp. zn. 6 NcC 50/2012 (Rvp 19981/2013), sp. zn. 5 NcC 56/2013 (Rvp 19982/2013) a sp. zn. 6 NcC 422/2013 (Rvp 19983/2013).

Predmetné sťažnosti boli odmietnuté z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Z uvedeného teda vyplýva, že v konaniach vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 19981/2013, Rvp 19982/2013, Rvp 19983/2013 a Rvp 23584/2013 vystupujú identickí účastníci (sťažovateľka a krajský súd), identický je aj predmet konania (ako to bolo vo veciach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 783/2013 a IV. ÚS 785/2013) a sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu, o ktorom už ústavný súd rozhodol svojimi uzneseniami sp. zn. IV. ÚS 783/2013 a sp. zn. IV. ÚS 785/2013 z 18. decembra 2013. Sťažovateľka sa teda domáha toho, aby ústavný súd konal vo veciach, o ktorých už raz právoplatne rozhodol, bez toho, aby sa zmenili podmienky konania. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustné.

II.2.2 K ostatným uzneseniam krajského súdu

Ústavný súd po preskúmaní sťažností konštatuje, že sťažovateľka sa na neho opakovane obracia so skutkovo a právne takmer identickými sťažnosťami, o ktorých už viackrát rozhodol, pričom formuloval k jej námietkam jednoznačné právne závery (pozri m. m. IV. ÚS 579/2013, IV. ÚS 390/2013, IV. ÚS 531/2013). Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľke už musí byť právny názor ústavného súdu na problematiku týkajúcu sa nedostatku jeho právomoci na preskúmanie rozhodnutí príslušných všeobecných súdov týkajúcich sa námietky zaujatosti sudcov všeobecných súdov konajúcich o žalobách sťažovateľky o náhrade škody dostatočne známy. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva otázka, aký význam a efektívitu má pre ňu opakované podávanie sťažností ústavnému súdu v skutkovo a právne takmer identických veciach, keďže aj podľa judikatúry ESĽP nie je nevyhnutné, aby z hľadiska splnenia právnych predpokladov na podanie individuálnej sťažnosti na ESĽP opakovane preukazovala vyčerpanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ako právneho prostriedku nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa tento javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

V naznačenom kontexte ústavný súd poukazuje na judikatúru ESLP k čl. 13 dohovoru, z ktorej možno identifikovať požiadavky kladené na vlastnosti vnútroštátnych prostriedkov nápravy, ku ktorým patrí požiadavka ich prístupnosti, adekvátnosti a praktickej účinnosti (k tomu pozri KMEC, J. et al. Evropská úmluva o lidských právech. Velké Komentáře. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 198). Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy i v prípade pochybnosti o jeho účinnosti vyplýva taktiež z ustálenej judikatúry ESLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok zo 6. 11. 1980, č. 7654/76, bod 37), táto sa však uplatní v prípadoch, keď pochybnosti sťažovateľa o účinnosti prostriedku nápravy nie sú podložené dostatočnými argumentmi, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že takýto prostriedok nápravy ponúka primerané vyhliadky na úspech, napr. s ohľadom na ustálenú vnútroštátnu judikatúru (Radio France a ďalší proti Francúzsku, rozhodnutie ESLP z 23. 9. 2003, č. 53984/00, bod 34).

Z takmer identickej argumentácie sťažovateľky uvedenej v sťažnostiach, ktoré sú predmetom predbežného prerokovania, možno vyvodiť, že odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu obsahujú z hľadiska skutkových zistení a právneho posúdenia vecí krajskými súdmi obdobné závery ako v iných jej veciach, ktoré už ústavným súdom boli preskúmané a rozhodnuté.

S poukazom na uvedené skutočnosti a prihliadajúc na zásadu efektivity a procesnej hospodárnosti konania sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania týchto sťažností plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napr. uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 579/2013 z 23. septembra 2013, sp. zn. IV. ÚS 390/2013 z 20. júna 2013 a sp. zn. IV. ÚS 531/2013 z 22. augusta 2013) týkajúcich sa takmer rovnakých sťažností sťažovateľky, ktoré boli ústavným súdom odmietnuté z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené pri predbežnom prerokovaní sťažností zdôrazňuje, že považuje za dostatočné poukázať na právne závery, na základe ktorých odmietol predchádzajúce sťažnosti sťažovateľky z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie, ktoré nie je účelné opakovane uvádzať aj v odôvodnení tohto

uznesenia, a preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosti v tejto časti odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na ich prerokovanie.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2014